

PHI LỘ

Dưới ánh trăng lơ mờ, bỗng trên trên núi nọ có tiếng cười ồn ào vọng xuống càng lúc càng cao, càng vọng càng xa. Trong tiếng cười đó còn xen lẫn những tiếng kêu rất rùng rợn, như vượn hú cú kêu, thần sầu quỷ khóc. Dù là người có võ công cao siêu đến đâu nghe thấy những tiếng ấy cũng không sao chịu đựng nổi.

Trong một căn nhà lá nọ ở giữa lưng núi, bỗng có một thân hình cao lớn đẩy cửa bước ra. Tuy ánh sáng trăng lơ mờ, nhưng người ta vẫn còn trông thấy rõ, người ấy thân hình vạm vỡ, ăn mặc quần áo vải, trông như một người tiểu phu, vẽ mặt hiền từ, tuổi đã ngót bốn mươi, tay cầm cái búa bổ củi. Vừa ra khỏi nhà y đã vội phi thân lên trên đỉnh núi liền.

Hình như bị tiếng cười với tiếng kêu ở trên đỉnh hấp dẫn, người nọ mặt lộ vẻ hoài nghi và hoảng sợ, chân tay y không nhanh nhẩu lắm, nhưng sống về nghề bổ củi lâu năm nên sự vượt núi trèo sườn y cũng không cảm thấy ái ngại.

Một lát sau, tiếng cười ở trên đỉnh núi vọng xuống đã yếu dần. Từ tiếng cười như điên cuồng, cười hàng tràng dài một, đã biến thành tiếng cười lẻ tẻ.

Người nọ nghe thấy thế, lại càng gắng công leo lên cho thật nhanh. Mồ hôi ở trên trán của y đã nhỏ giòng xuống như mưa, mình mẩy cũng ướt đẫm, nhưng lúc ấy y đã sắp leo lên tới đỉnh núi và gần chỗ có tiếng cười quái dị kia rồi.

Có lẽ vì quá mệt nhọc, y phải ngừng chân lại, dùng tay áo lau chùi mồ hôi trên trán và mặt, mồm thì lẩm bẩm tự nói :

- Núi này vừa cao vừa khó leo. Trong bảy mươi dặm không có một bóng người. Đêm hôm khuya khoắc thế này, lại còn ai ở trên đỉnh núi...

Y lau chùi xong mồ hôi, ngừng đầu nhìn lên phía trên, trông thấy chỗ cách mình chừng bảy tám trượng, trên đỉnh núi cao nhất, dưới một gốc cây cổ thụ nghìn năm đang có năm người ngồi xếp bằng tròn.

Gió núi thổi ào ào như thế mà năm người nọ vẫn ngồi yên không hề cử động chút nào. Hình như những luồng gió mạnh ấy không ảnh hưởng tới họ vậy. Lúc này tiếng cười quái dị dứt hẳn.

Tình cảnh này dù lão tiểu phu can đảm đến đâu, cũng phải rùng rợn. Y tự nhu:

- Dù sao ta cũng phải leo lên tận nơi xem mới được...

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, lão tiểu phu lại từ từ leo lên tiếp.

Hà...hà...hà...

Tiếng cười như điên khùng lại nổi lên. Và lần này tiếng cười ấy kêu không khác gì sấm sét vậy, khiến lão tiều phu hoảng sợ vô cùng, nhưng dù sao y vẫn không chịu bỏ qua ý niệm hiếu kỳ ấy.

Một lát sau, lão tiều phu đã lên tới chỗ có thể trông rõ mặt và cử chỉ của năm người không rồi. Y liền nằm phục xuống xem. Lúc ấy tiếng cười đã ngớt, nhưng những cảnh tượng mà y trông thấy, khiến y kinh hoàng đến suýt thất thanh la lớn.

Thì ra năm người nọ ngồi quây thành hình cái quạt. Quần áo của họ khác nhau, mỗi người ăn mặc một màu sắc. Từ trái sang phải, người ngồi đầu mặc áo màu xanh, đến người mặc áo đỏ, áo lam, áo trắng và áo đen. Người ngồi gần lão tiều phu nhất là người mặc áo đạo bào màu xanh, nhưng quần áo đã dơ bẩn không thể tưởng tượng được.

Lão tiều phu nhìn kỹ, mắt y vừa va đụng vào tầm mắt của lão đạo sĩ mặc áo bào xanh, y liền rùng mình sợ hãi, râu tóc dựng ngược.

Thì ra lão đạo sĩ ấy râu rất dài, quần áo của y vốn màu xanh, nhưng lúc này dính đầy máu nên trên áo của y có chỗ màu đỏ thẫm, có chỗ màu tím, có chỗ màu đỏ tươi. Hiển nhiên máu tươi dính vào áo của y mỗi chỗ khác nhau.

Điều ấy chưa có thể khiến lão tiều phu phải kinh hoàng. Điều mà lão tiều phu kinh hoàng nhất là tay của lão đạo sĩ đang cầm một mảnh da dính đầy máu mà cứ cầm tờ da ấy chùi vào người hoài. Chỗ áo của y đỏ tươi nhất là chỗ vừa mới chùi xong.

Lão tiều phu thấy thế càng rùng rợn thêm, bụng bảo dạ rằng :

- Những ngọn núi quanh đây đều cao chọc trời, dã thú không thể nào leo lên được, vậy tấm da mỏng trong tay đạo sĩ râu dài ấy ở đâu ra thế ? Chẳng lẽ là da người chăng?

Bỗng người đàn bà mặc áo đỏ, ngồi cạnh lão đạo sĩ cất giọng nói thỏ thẻ, nghe rất yếu điệu :

- Lão đạo sĩ nhanh lên một chút...mụ già này không đợi chờ được nữa đâu...

Lão đạo sĩ áo xanh râu dài vội đáp :

- Nóng lòng như thế làm chi ? Đây là tờ cuối cùng, xong tờ này thiên hạ sẽ về chúng ta ngay. Ha...ha...

Tiếng cười chọc tai lại nổi lên như điên khùng khiến lão tiều phu hoảng sợ đến mất hết hồn vía. Nhưng y vẫn không quên cử chỉ của lão đạo sĩ áo xanh kia. Dưới ánh trăng mờ mờ, y trông thấy mặt mũi của lão đạo sĩ rất rùng rợn, mắt bên trái đã bị chột, còn mắt bên phải cứ tia ra ánh sáng hung ác luôn luôn.

Lão đạo sĩ áo xanh ấy vẫn cứ cầm miếng da người chùi máu liên tiếp. Thỉnh thoảng, y lại giơ cao lên, hình như muốn để cho gió núi thổi cho chóng khô vậy.

Người đàn bà áo đỏ bỗng đứng dậy, ỏng ẹo nói :

- Xích Mi lão đạo nhanh lên một chút. Miếng da của mục già này không đợi chờ khô hẳn, chả đã dùng được rồi là gì?

Lão đạo sĩ áo xanh mà được người đàn bà gọi là Xích Mi lão đạo, cười ha hả đáp :

- Việc gì phải nóng nảy như thế ? Có lẽ các vị đã đói rồi phải không? Lại đây, bản đạo có mấy viên Ngũ Phụng Ngọc Lê hoàn, nuốt nó có thể tạm thời đỡ đói được.

Nói xong y móc túi lấy cái lọ ngọc nho nhỏ ra đưa cho người đàn bà đó.

- Sao hôm nay Xích Mi lão đạo lại đường hoàng đến thế ? Chịu để cho chúng ta cùng hưởng Ngũ Phụng Ngọc Lê hoàn mà lão đạo xưa nay vẫn quý như tính mạng vậy...

Y thị vừa nói vừa giơ tay ra đỡ lấy cái lọ ngọc.

Xích Mi lão đạo giả bộ như không nghe thấy lời nói của người đàn bà kia, cứ cúi đầu ngấm nhìn miếng da người ở trong tay hoài. Đột nhiên y giơ tay trái lần đưa ngón trỏ vào trong mồm cắn mạnh một cái.

Mọi người thấy mép miệng y có máu rỉ ra, có lẽ ngón tay ấy của y đã bị cắn đứt, và thấy y dùng ngón tay ấy viết chữ lên miếng da người kia.

Lão tiều phu sợ hãi đến mình mẩy tay chân tê cứng. Hình như y đã không sao chịu đựng nổi khung cảnh rừng rợn này, nhưng y cố phải nín thở, vì sợ mình chỉ khê thở mạnh một cái là bị năm quái nhân kia biết ngay.

Tuy vậy, đầu óc của y vẫn căng thẳng. Y không sao chịu đựng được nữa, liền thấy mặt mũi tối tăm, đầu óc choáng váng, chân tay mềm nhũn tê tái cho đến lúc mê mang bất tỉnh cũng không hay. Nhưng tai y vẫn còn văng vẳng nghe thấy tiếng người nói chuyện, tiếng cười như điên như khùng không khác gì đang nằm mơ ở trong giấc mộng vậy...

Trong lúc mê mang, lão tiều phu bỗng nghe thấy tiếng người ồn ào, tiếng hò hét quát tháo xen lẫn mấy tiếng hét rất thánh thót, và tiếng khí giới va chạm nhau kêu “leng xeng”. Thỉnh thoảng lại còn có tiếng rú kêu rất rừng rợn nữa.

Có lẽ những tiếng động đó đã làm cho lão tiều phu lay tỉnh. Y gượng mở mắt ra nhìn, suýt tí nữa y lại thất thanh la lớn, vì y thấy năm người đang ngồi vừa rồi đã đứng dậy, tay người nào người ấy đều có khi giới đang đấu chí tử với nhau.

- Giỏi lắm. Xích Mi lão đạo... Người dám dùng Ngũ Phụng Ngọc Lê hoàn để dụ chúng ta mắc hỏm...

Bốn người vây đánh lão đạo sĩ. Một người trong bọn bỗng lên tiếng nói như trăn. Tuy một địch bốn, lão đạo sĩ vẫn cất tiếng cười như điên khùng.

Lúc ấy ánh sáng đao bóng kiếm với bóng người bay loạn xạ. Cát bụi ở trên mặt đất bị chưởng phong của các người hất tung lên làm mù mịt cả một góc trời, bên trong còn xen lẫn những tiếng đá vụn rớt xuống kêu “lộc cộc” hoài...

Một lát sau, người đàn bà áo đỏ bỗng ngã gục xuống, rồi đến người mặc y phục nho sinh màu trắng tuổi trạc trung niên cũng ngã theo. Tiếp theo đó đến người áo lam và áo đen cũng ngã gục nốt.

Sau cùng chỉ còn lại có một mình lão đạo sĩ mặc áo xanh dính đầy máu đứng sừng sững ở trên đỉnh núi mà thôi. Y đắc chí liếc nhìn bốn người nằm la liệt trên mặt đất, mồm cười khinh và nói :

- Lê Hoa Nữ, người thông minh suốt đời, hà...hà...nhưng lần này người đã mắc hỏm ta rồi. Sao các người không nghĩ kỹ có khi nào bỗng dưng ta cho các người được uống thuốc Ngũ Phụng Ngọc Lê quý báu như thế của ta...

Con mắt duy nhất của y lại tia ra những luồng ánh sáng rùng rợn. Y cười nhạt một tiếng và nói tiếp :

- Việc này cá người không thể trách ta được. Tài nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân tụ tập thành một cuốn sách. Thử hỏi trong năm chúng ta, ai là người có tư cách bảo quản cuốn sách quý báu như vậy ? Các người không chết, ta làm sao lấy được tuyệt nghệ rất cao siêu và rất tự phụ của các giọng ? Hà...hà... Các người không ngờ tới phải không? Ba hôm trước đây, những viên thuốc Ngũ Phụng Ngọc Lê hoàn của ta đã biến thành Ngũ Độc Xách Mệnh hoàn rồi. Hà...hà... Tuyệt nghệ đắc ý nhất của năm cao thủ hãn thế đều tập hợp vào một mình ta. Từ nay trở đi trong võ lâm còn có ai địch nổi ta không?

Y đắc chí nói lảm bảm như vậy rồi lại lớn tiếng cười như điên như khùng. Tiếng cười của y làm cho tai của lão tiều phu như sắp điếc.

Thỉnh thoảng y còn ngừng mặt lên trời rú kêu thật dài, đủ thấy y đắc chí biết bao nhiêu.

Đang lúc ấy, y bỗng nín cười vì hình như y đã nghe thấy phía sau có tiếng tà áo bay phất phới. Y giật mình kinh hãi vội quay người lại nhìn, liền thấy một lão tăng trông rất đạo mạo đứng sừng sững ở chỗ phía sau cách y chừng hai trượng. Lão hoà thượng này có đo một chuỗi hạt niệm châu, tay phải cầm một cây thiền trượng đen nhánh.

Xích Mi lão đạo vừa thấy lão hòa thượng ấy đã cau mày lại kinh hãi thâm bưng bảo dạ rằng :

- Tại sao y lại biết mà tới đây thế ?

Lão hòa thượng hai mắt tia ra luồng ánh sáng lạnh lùng liếc nhìn bốn cái xác nằm ngổn ngang trên mặt đất một lượt rồi nhắm nghiền đôi mắt lại, gân trên mặt rung động một hồi, và chấp hai tay lại, mồm niệm câu Phật hiệu và nói :

- Xích Mi lão đạo tàn nhẫn thiệt. Tam Tuyệt Nhị Quân đều lừng danh trong võ lâm. Người viết thư mời họ đến đây, rồi hạ độc thủ giết chết họ như thế.

Nói xong, lão hòa thượng bỗng trợn to đôi mắt lên, hai mắt tia ra những luồng ánh sáng sắc bén như kiếm liếc nhìn lão đạo sĩ một cái.

Xích Mi lão đạo mồm cười khinh, mặt thản nhiên như không có việc gì xảy ra vậy rồi đáp :

- Phải, Tam Tuyệt Nhị Quân cùng nổi danh ngang nhau ở trong võ lâm, nên nếu bản đạo tồn tại thì Tam Tuyệt Nhị Quân đều phải tiêu diệt. Bây giờ chỉ còn lại có một Quân thôi, nghĩa là chỉ còn lại có một Xích Mi Thần Quân này đây, người đã làm gì nổi được ta nào...

Nghe thấy lão đạo sĩ nói như vậy, lão hòa thượng cũng phải cười nhạt một tiếng và nói :

- Thực không ngờ, lão phu đã bỏ giới sát bấy lâu nay, đến lúc tuổi sắp tàn đến nơi mà phải khai sát giới một lần nữa. Nếu lão tăng không giết người, đến ngày chết người vẫn không giác ngộ. Tưởng trong võ lâm không còn có công đạo.

Xích Mi Ma Quân mặc cho lão tăng quát mắng, mặt vẫn cứ đứng đưng và lạnh lùng đỡ lời :

- Một mình Thiên Mục lão tăng người thì làm gì nổi ta...

Lão tăng này là một trong nhóm Giang Hồ Tam Kỳ, và cũng là người có tiếng tăm lừng lẫy nhất trong võ lâm. Trong võ lâm, lúc bấy giờ những cao thủ thượng thặng không có mấy, ngoài tà phái Tam Tuyệt Nhị Quân ra, thì chỉ có Giang Hồ Tam Kỳ mấy người đứng đầu nhất là được liệt vào những cao thủ hạng nhất trên giang hồ thôi.

Giang Hồ Tam Kỳ là : Giang Nam Hiệp Cái, Trung Nhạc Chi Chủ, và Thiên Mục Kỳ Tăng.

Lão tăng này tuy là người đứng vào hàng sau chót của Tam Kỳ nhưng công lực của ông ta rất thâm hậu, người thường đã mấy ai sánh bằng.

Lúc ấy tuy lão hòa thượng bị Xích Mi Ma Quân chọc tức như vậy mà vẫn chưa dám ra tay tấn công ngay là vì Xích Mi Ma Quân đã được liệt vào nhóm

Tam Tuyệt Nhị Quân. Võ công của những người này tuy chạy vào con đường tà đạo, nhưng oai danh của họ không kém gì Giang Hồ Tam Kỳ.

Đang lúc lão hòa thượng cố nén lửa giận để nghĩ cách xử trí Xích Mi Ma Quân, thì lão Ma Quân đã cười nhạt một tiếng và nói tiếp :

- Thiên Mục lão tăng đừng có do dự nữa. Mau tự đâm mù hai mắt, cắt đứt lưỡi và làm cho đầu óc u mê để không sao tiết lộ được những chuyện mà ngày hôm nay người trông thấy, thì ta sẽ tha chết cho.

Nói tới đó, y lại trợn một mắt lên nhìn thẳng vào cây thiền trượng ở trong tay Thiên Mục Kỳ Tăng một hồi rồi mới nói tiếp :

- Bần đạo tự tin chỉ cần dùng một pho Hàn Anh Song Chưởng là có thể kìm chế được cây Phật môn thiền trượng ở trong tay...

Thiên Mục lão tăng không sao nhìn được, liền buột miệng đáp :

- Lão tăng chỉ cần hai bàn tay không này cũng có thể ngự được người, tên ma đầu...

Xích Mi Ma Quân nghe thấy lão hòa thượng nói như vậy mừng rỡ vô cùng nhưng không dám để lộ ra nét mặt, chỉ cười nhạt nói tiếp :

- Nếu vậy càng hay, đừng có nói nhiều nữa. Muốn tấn công thì ra tay ngay đi.

Nói xong, y đã lướt tới trước mặt Kỳ Tăng và chạy quanh nửa vòng rồi mới đứng yên giơ tay lên lấy thế để chờ dịp tấn công.

Kỳ Tăng không hiểu Ma Quân làm như thế có ý định gì, nhưng chỉ thấy trong khi đối phương chạy quanh, hai tay hơi co lên thọc vào trong người tới khi đối phương đứng yên lại không thấy có trò gì giở ra cả.

Trong khi quá tức giận Xích Mi Ma Quân có thủ đoạn ác độc như thế, Kỳ Tăng đã sơ xuất không để ý đến cử chỉ nho nhỏ của đối phương. Ông ta chỉ chống cây thiền trượng xuống đất kêu đến “soẹt” một tiếng, đầu gậy cắm sâu vào mặt đất hơn thước, rồi ông ta từ từ tiến lên, đến chỗ cách Thần Quân chừng ba thước mới ngừng chân lại, giơ tay phải ra.

Xích Mi Ma Quân thấy lão hòa thượng có vẻ ung dung lắm nên y càng không dám coi thường, từ từ giơ hai cánh tay lên ngấm ngấm vận Âm Dương Thần Công đã tu luyện mấy chục năm vào hai tay, rồi dõn ra song chưởng để đợi chờ tấn công. Về mặt y đứng vững nhưng trong lòng tử nhủ thầm rằng :

- Nếu không dụ y giở Phật Môn Tàn Hốt Thủ ra thì trận đấu này khó mà phân thắng bại được...

Hai người cùng đứng lấy thế nhìn nhau hồi lâu không ai dám ra tay tấn công trước, vì hai người có một tâm lý là “ dĩ tĩnh chế động”.

Lúc ấy chỉ có tiếng gió kêu vù vù thổi, còn bốn bề đều yên lặng như một bãi tha ma vậy. Thỉnh thoảng có làn gió lạnh thổi qua, đưa mùi tanh hôi của mấy cái xác nằm trên mặt đất lan đi khắp nơi.

Lão tiều phu nằm phục ở chỗ cách hai người chừng bảy tám trượng vẫn run rẩy bầy, nhưng hai mắt cứ nhìn thẳng vào trận đấu không chớp. Y nhìn đến mỗi mắt rồi mà vẫn chưa thấy ai ra tay tấn công cả. Y vội chớp nháy mấy cái cho đỡ mỏi.

Ngờ đâu trong lúc y vừa chớp nháy mắt thì trận đấu hiểm thấy trong võ lâm đã mở màn. Chỉ nghe thấy tiếng kêu “ùm” và tiếng người rú kêu thật dài, hai cái bóng người liền nhập làm một ngay.

Biết đối phương là người trong nhóm Tam Tuyệt Nhi Quân không phải tay tầm thường, Thiên Mục Kỳ Tăng không dám sơ ý chút nào.

Xích Mi Ma Quân rú lên một tiếng thật dài, nhưng lúc rú kêu ấy y đã vận Âm Dương Thần Công lên tới mức mười thành mới đưa chưởng ra tấn công. Trong khi đưa chưởng ra, thân hình hơi chuyển động, y đã nhanh như điện chớp xê dịch sang bên hai bước ngay.

Thiên Mục Kỳ Tăng đấu chưởng với đối thủ một chiêu đã biết công lực của địch như thế nào liền. Nhất thời lòng hiếu thắng thúc đẩy ông ta không còn ngần ngại gì vội giơ song chưởng lên tấn công liên tiếp.

Đang lúc ấy, ông ta chỉ thấy hai mắt hoa lên một cái, Xích Mi Ma Quân đã mất tích, nhưng ông ta cũng biết đối thủ đã lướt ra phía sau mình rồi.

Xích Mi Ma Quân vừa vòng ra phía sau của Kỳ Tăng đã vội vung hai ngón tay trái lên đâm luôn.

Thiên Mục Kỳ Tăng vừa thấy song chưởng tấn công hụt một cái, đã vội kinh hãi vô cùng nhưng trong lòng vẫn cố trấn tĩnh, vội nhún chân một cái, người đã nhanh như một mũi tên phi lên trên cao ngay.

Trận đấu này thật là tướng ngộ lưỡng tài. Kỳ Tăng có thân hình quái dị và chưởng lực hùng hậu. Còn Thần Quân thì có thân pháp rất nhanh. Thân pháp như bóng ma, tả hữu song chưởng thay đổi nhau tấn công liên tiếp thế thức kỳ dị khôn lường.

Vì vậy, trận đấu của hai người kịch liệt vô cùng. Chỉ thấy cát bụi bay mịt mù, chưởng phong kêu ào ào và khi va đụng nhau phát ra những tiếng nổ kêu “bùng bùng” như trời long đất lở vậy.

Lão tiều phu xem đến kinh hãi không dám mở mắt ra nhìn nữa.

Chỉ trong chốc lát, hai người đã đấu được hơn hai trăm hiệp rồi. Trán của hai đều có mồ hôi toát ra trông bóng bẩy như quét sơn vào vậy.

Càng đấu, Xích Mi Ma Quân càng nóng lòng sốt ruột thêm, bụng bảo dạ rằng:

- Có lẽ y chưa dùng toàn lực ra đấu ? Bằng không, sao không thấy y giở pho Phật Môn Tàn Hốt Thủ ra...?

Trong lúc suy nghĩ, hai người lại đấu thêm được mấy hiệp nữa nhưng vì tài sức ngang nhau, nên nhất thời vẫn chưa phân thắng bại được, và cũng không thấy ai có vẻ gì là mệt mỏi hết.

Hình như Kỳ Tăng đã phát giác một việc gì thì phải? Vì ông ta thấy đối phương từ lúc mới đấu đến giờ Ma Quân chỉ dùng một chiêu đối địch thôi, còn tay phải của y cứ nắm chặt lại mà không xử dụng tới, nên trong lòng ông ta thắc mắc vô cùng.

Kỳ Tăng đã phát giác điểm kỳ lạ kia rồi, nhưng nghĩ mãi vẫn không sao nghĩ ra được tại sao cả ? Và cũng không hiểu đối phương nắm tay như thế để làm gì ?

Một lát sau, Kỳ Tăng không sao nhìn được nữa, tấn công luôn đối thủ mấy thế liền, rồi bỗng thay đổi thế công vội lui về phía sau nửa bước, phát tay áo một cái, giở lòng môn Phật Môn Tàn Hốt Thủ ra.

Hai tay áo của lão hòa thượng cứng rắng dần, rồi bỗng tấn công sang phía Đông, lại sang phía Tây, lên lên lúc xuống, hoạt động khôn tả. Thì ra ông ta đã dồn hết công lực vào hai tay áo và cứ phát, quét, điểm, đâm thẳng vào các yếu huyệt của địch.

Xích Mi Ma Quân thấy Kỳ Tăng đã giở Phật Môn Tàn Hốt Thủ pháp ra tấn công trong lòng mừng rỡ vô cùng. Con mắt duy nhất của y bỗng tía ra một luồng sát khí, mồm thì cười như điên khùng, đủ thấy y đắc chí biết bao ?

Thoạt tiên vì thấy Phật Môn Tàn Hốt Thủ của mình quá ác độc, Kỳ Tăng không dám đem ra xử dụng. Ngờ đâu bây giờ mình vừa xử dụng đến môn sát thủ ấy, lão tăng không hiểu tại sao Ma Quân lại bỗng cười vẻ đắc chí như vậy ? Nên ông ta không những thắc mắc thêm và còn lo âu là khác.

İột nhiên, Xích Mi Ma Quân giơ tay phải vẫn nắm quyền lên, vung tay ra một cái, trong bàn tay của y liền có một vật gì như cái màn màu đỏ bắn ra, vuông tròn chừng nửa trượng, nhắm cánh tay trái của Kỳ Tăng vừa đưa ra mà bao trùm xuống.

Kỳ Tăng thấy vậy kinh hoàng vô cùng, sắc mặt thay đổi hẳn, đồng thời ông ta sức nhớ tới Xích Mi Ma Quân có một môn khí giới độc đáo rất lợi hại. Nhưng

ông ta phát giác thì đã quá chậm, màn màu đỏ kia đã bay xuống và ôm chặt lấy cánh tay ấy rồi.

Kỳ Tăng cảm thấy cánh tay trái tê tái, tức giận khôn tả, liền quát lớn một tiếng :

- Người độc ác thực.

Lão hòa thượng vừa quát vừa quơ hữu chưởng ra, hai ngón tay chĩa thẳng như hai ngọn kích, nhắm Tỏa Hầu Huyệt của Xích Mi Ma Quân điểm tới.

Xích Mi Ma Quân đang đắc chí, không ngờ đối phương lại phản công được nhanh như vậy, nên y cuống quýt cả chân tay, vội lui về sau nửa bước và ngửa người ra để tránh né thế công ấy của lão hòa thượng. Không ngờ, y vừa tránh thoát thế công kia, chưa kịp đứng yên đã thấy một luồng chưởng lực mạnh vô cùng nhằm ngực y lấn át.

Khi y phát giác đã muộn rồi, chỉ thấy ngực bị nóng hổi, khí huyết trong người rạo rực, đầu óc tối tăm choáng váng.

Thiên Mục Kỳ Tăng vừa tấn công xong, đã vội thu tay lại và chộp luôn cổ tay trái vặn mạnh một cái đã bẻ gãy được cánh tay ấy cùng lòi ra khỏi vay ngay.

Lúc ấy, máu tươi trong người phun ra như suối. Kỳ Tăng cầm cánh tay vừa bẻ xong dơ lên nhằm đầu vai Xích Mi Ma Quân quật mạnh xuống một thế.

Xích Mi Ma Quân chỉ kêu rú một tiếng thảm khốc, người đã lão đảo suýt ngã rồi.

Thì ra đang lúc thịnh nộ, Kỳ Tăng dùng cánh tay gãy quật mạnh vào vai của Ma Quân một cái. Thế là, cả bả vai lẫn xương tỳ bà của Ma Quân đã bị đánh vỡ nát.

Đau quá chịu không nổi, Xích Mi Ma Quân ngã lăn ra chết giắc tức thì. Nhưng Kỳ Tăng đã chịu để yên cho y đâu ? Ông ta còn tiến lên vứt cánh tay gãy đi, dơ chân lên đá mạnh vào người của y một thế nữa.

Chỉ nghe thấy kêu “lách cách” một tiếng, chiếc tay phải của Ma Quân đã bị Kỳ Tăng đá gãy. Tuy đang mê man, nhưng Ma Quân đau quá vẫn thốt ra một tiếng kêu la rất thảm khốc.

Người lão đảo như sắp ngã, Kỳ Tăng vẫn cố gượng giữ vững thăng bằng không để cho mình ngã lăn ra chết giắc. Lúc này, ông ta thấy mình đã trở nên người cụt tay, lòng càng tức giận thêm, đưa mắt nhìn Ma Quân đang nằm ở dưới đất, không sao nhìn được, lại dơ chân lên đá thêm một cái nữa. Người của Xích Mi Ma Quân đã bị đá bắn lên cao hơn một trượng.

Nói ra thực không ai tin, khi rớt xuống, Xích Mi Ma Quân lại rơi ngay vào chỗ cạnh lão tiêu phu.

Thì ra vừa rồi, Xích Mi Ma Quân đã giở môn khí giới độc đáo của mình là Hồng Ly Nhiếp Hồn Phù Cốt Vỡng ra tấn công. Cái lưới độc ấy của y dệt bằng sợi tơ của loài nhện đỏ rất độc. Thứ sợi tơ ấy vừa dai vừa độc lợi hại vô cùng.

Lưới độc ấy bám vào đối phương một cái, chỉ trong nháy mắt có thể làm cho kẻ địch xương thịt thối nát ngay. Nên môn võ khí ấy có thể gọi là Thất Bộ Truy Hồn được. Nhưng lưới ấy có một khuyết điểm là quá nhẹ, dễ gặp phải chướng phong hùng hậu của đối phương là bị bay tếu ra nơi khác liền, nên Xích Mi Ma Quân cứ phải đợi chờ bao giờ Kỳ Tăng sử dụng đến môn Phật Môn Tàn Hốt Thủ mới tung lưới ấy ra tấn công.

Lưới ấy đã nhẹ như vậy, người sử dụng nó dù có công lực thâm hậu đến đâu cũng không sao tung ra xa hơn hai thước, nên vừa rồi Xích Mi Ma Quân mới nói khích để Kỳ Tăng không dùng cây thiền trượng là thế.

Khi Kỳ Tăng vừa hất tay ra một cái, tay áo đã bị lưới độc kia bám luôn. Chỉ trong nháy mắt, ông ta cảm thấy cánh tay tê tái liền biết chất độc đã chạy vào xương cốt, cho nên ông ta mới nghiêng răng mím môi tự bẻ gãy cánh tay trái ấy, để bảo tồn tánh mạng. Ông ta không ngờ khi dùng tay phải bẻ tay trái, cả tay phải cũng bị dính phải chất độc. Vì vậy ông ta lại tự chặt luôn cổ tay phải.

Lúc ấy, vì ta què tay cụt, đau nhức quá nổi, Kỳ Tăng không sao chịu đựng nổi, sắp mê mang bất tỉnh đến nơi...

Tuy vậy, Kỳ Tăng vẫn gượng chịu đựng, từ từ đi xuống dưới núi. Hai vết thương ở hai bên tay máu chảy ra như suối hoài.

Lão tiêu phu đã sợ quá chết dất từ hồi nãy rồi, nhưng y vẫn biết lúc này đang có Xích Mi Ma Quân, một hung thần giết người như giết gà đang nằm cạnh...

Mặt trăng đã lặn, trời đã tang tẻ sáng rồi...

Lão tiêu phu bỗng cảm thấy tim đau khôn tả, vội mở mắt ra nhìn cảnh tượng vẫn như hồi hôm. Y tưởng mình đã ngủ mơ, vội dụi mắt mấy cái. Trong đầu óc thì tưởng tượng lại những tình cảnh thảm khốc vừa xảy ra trong lúc đêm khuya, rồi y từ từ đứng dậy, lảo đảo đi về phía trước.

Đột nhiên có một tiếng quát tháo thật lớn nổi lên, tiếp theo đó một cáo bóng người phi tới trước mặt y ngay.

Lão tiêu phu giật mình kinh hãi, suýt tí nữa thì mất hết hồn vía. Lão định thần nhìn kỹ mới hay người ấy chính là Xích Mi Ma Quân đã bị thương nặng mà chưa chết.

Con mắt duy nhất của Ma Quân chiếu ra một luồng ánh sáng khủng khiếp và mặt của y lại còn rùng rợn thêm.

Lão tiều phu sợ hãi nên không sao nói lên tiếng được. Thủ đoạn độc ác của Ma Quân vẫn còn in sâu ở trong đầu óc của y, nên y biết phen này khó mà thoát khỏi tai ách... Dưới sự tuyệt vọng quá mức, chỉ còn một cách nhắm nghiền mắt lại để chờ chết thôi.

Y không ngờ nhắm mắt một hồi khá lâu rồi mà không thấy Xích Mi Ma Quân có động tĩnh gì hết, mà chỉ nghe thấy có tiếng thở than rất náo nùng và tiếng người nói rằng:

- Hà... Ta khổ tâm bày mưu đặt kế như thế... Kết quả lại bị thảm khốc như thế này...

Lão tiều phu khẽ mở mắt ra nhìn, trông thấy bộ mặt khủng khiếp của Ma Quân đã bao trùm một vẻ rầu rĩ. Lúc này hắn ta như một người có hơi mà không có sức. Ma Quân khẽ nói tiếp :

- Hà... Người đừng sợ! Tuy ta là người giết người không chớp mắt nhưng... Ta không bao giờ giết người đâu...

Y đã khạc ra một đồng máu tươi, rồi uể oải ngồi phịch xuống mặt đất.

Lão tiều phu tuy thấy y yếu ớt không có hơi sức, giọng nói rất trầm và khẽ, nhưng trái lại nét gân trên mặt của y lại rung động rất mạnh nên trông mặt y càng hoảng sợ thêm. Vì vậy, lão tiều phu rùng mình đến thoát một cái, mồ hôi lạnh liền toát ngay ra.

Xích Mi Ma Quân bỗng móc túi lấy một xấp da mỏng ra, hai tay bưng xấp da mỏng ấy về mặt tỏ ra van lơn khẩn cầu rằng :

- Ta không còn mấy nổi thì giờ nữa... Ta cũng không muốn để cho tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân tiêu diệt bởi tay ta... Nhưng bây giờ, ta không còn hi vọng nào sống sót...

Nói tới đó, y đưa mắt liếc nhìn, thấy lão tiều phu vẫn còn có vẻ sợ hãi nên y đã hơi nổi giận, liền quát lớn :

- Người hãy ngồi xuống, ta có việc sẽ bắt người làm...

Lão tiều phu càng sợ hãi thêm, vội lui về phía sau một bước và đang định quay bước đào tẩu thì y bỗng nghe thấy Ma Quân cất tiếng gọi rất bi đát mà hỏi y rằng :

- Người...đừng có đào tẩu... Ta van người, yêu cầu người...

Lão tiều phu đành phải ngừng chân lại. Với vẻ mặt ngổ ngẩn, y thấy Ma Quân mặt lộ vẻ đau khổ, mắt tía ra ánh sáng van lơn và yếu ớt. Lúa này người của Ma Quân khác hẳn hồi nãy.

- Ta van lơn người và có một việc này muốn nhờ người giúp ta.

Giọng nói của Ma Quân đã bắt đầu khàn, mắt lộ vẻ hối hận. Y khạc ra một tiếng, mồm lại phun ra một đống máu tươi nữa, nhưng vẫn cứ kêu gào tiếp :

- Người hãy ngồi xuống... Ta van lơn người, chỉ ngồi xuống một chút thôi.

Lão tiều phu từ từ ngồi xuống. Đó không phải là lão tiều phu đã có lòng thương hại trái lại y vì quá sợ Ma Quân mà hai chân tê tái đến nỗi không sao đứng vững được.

Xích Mi Ma Quân thấy lão tiều phu ngồi xuống rồi, hình như trong lòng được yên tâm rất nhiều.

Thì ra vừa rồi y bị Kỳ Tăng giở toàn lực ra tấn công một chưởng, rồi lại bị đánh gãy tay vỡ bả vai với xương tỳ bà. Lúc này công lực của y đã mất hết, không khác gì ông già yếu đuối sắp bị tử thần mời đi.

Sở dĩ y cố chịu nhịn và gượng gạo như vậy là vì còn một việc chưa làm, chỉ e lúc chết không sao nhắm mắt được. Việc đó là trước khi chết, y phải làm cho được, không thể tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân thất truyền.

Xích Mi Ma Quân bỗng nổi điên cười như điên như khủng một hồi. Tiếng cười nghe rùng rợn vô cùng, rồi như người ngủ mê thốt ra những lời sau đây :

- Hà hà... Tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân... Ta đã làm một việc táng thiên bại lý, nhưng kết quả ta được những gì ?

Y cười hồi lâu, tâm thần đã ổn định dần, rồi uể oải nói tiếp :

- Người không phải là người trong võ lâm tất nhiên người không biết mấy người này...

Y vừa nói vừa chỉ vào mấy cái xác nằm ngổn ngang ở trên mặt đất. Lão tiều phu hoảng sợ lắc đầu hoài.

Mặt của Ma Quân đột nhiên đỏ bừng, tinh thần sáng khoái trái hẳn vẻ mặt vừa rồi.

Lão tiều phu thấy vậy trái tim lại lạnh buốt. Y biết rõ hiện tượng này rõ ràng là hồi quang phản chiếu, hình như Ma Quân cũng biết điều đó, nên y gượng nói tiếp :

Trong võ lâm bốn người nằm dưới đất với ta đây đều được giang hồ gọi là Tam Tuyệt Nhị Quân. Bây giờ không còn bao nhiêu thì giờ nữa, ta cũng không thể nói nhiều... Hà hà...

Tam Tuyệt Nhị Quân cùng nổi danh ở trên võ lâm. Cả năm đều ngưỡng mộ nhau vì là người cùng nổi tên một lúc. Lúc ấy ta lập mưu kế viết thư hẹn ước Tam Tuyệt Nhất Quân là Lê Hoa Nữ, Văn Thái Thư Sinh, Thiên Lý Thần Hành, và Khô Cốt Thần Quân tập hợp ở trên đỉnh núi cao nhất của dãy núi Thiên Sơn này và khai diễn một trận đấu tuần hoàn. Không ai ngờ công lực của người nào cũng như người nào, không ai hơn, ai kém hết.

Trải qua hai ngày tuần hoàn quyết chiến mà vẫn không ai thối ai bại.

Sau đó, Lê Hoa Nữ đề nghị năm người liên minh, cùng đấu với Giang Hồ Tam Kỳ.

Thế rồi mỗi người nhin đau, lột một miếng da ở trên đùi xuống đem bình sinh tuyệt nghệ của mình viết lên trên miếng da ấy để đóng thành một cuốn võ lâm bí kiếp hãn thế mà chỉ vẽ vẽ có năm trang thôi, để sau này làm rạng rỡ tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân thêm.

Nói tới đó, Xích Mi Thần Quân bỗng ngưng lời và đột nhiên trợn con mắt duy nhất lên tia ra một luồng ánh sáng chói lọi và lớn tiếng quát bảo :

- Bây giờ ta muốn người phải làm cho ta một việc này...

Y vừa nói vừa quơ cánh tay lên tốc độ tuy không nhanh lắm, nhưng vì lão tiều phu không biết một chút võ công nào hết nên không sao tránh né được.

Lão tiều phu liền cảm thấy bản thân tê tái, chân tay co rúm, mặt tái mét tức thì y nghe thấy Thần Quân nói tiếp :

- Ta hẹn người trong một tháng trời, phải đem năm tấm da người này đi lên núi Vân Mộng trao cho bất cứ một người nào của phái võ mặc áo màu xanh...

Bây giờ, người đã trúng phải môn điểm huyết độc đao của ta rồi, người đem năm miếng da này tới đây mà trao đổi thuốc giải. Một tháng sau, nếu người không mang tới nơi tới đích, thì dù có Hoa ẹa tái thế cũng không sao cứu chữa được người thoát chết...

Lão tiều phu sợ hãi vô cùng, đỡ lấy năm miếng da người, người ngẩn ngơ như một kẻ mất hết hồn vía, từ từ đứng dậy, rồi rảo cẳng chạy xuống núi như điên như khùng vậy.

Không lâu... Xích Mi Ma Quân đã chết.

Thân hình của lão tiều phu cứ xa dần cho tới khi mất tích.

Trên đỉnh núi cao chót vót nhất dãy núi Thiên Sơn chỉ còn lại năm cái xác chết.

Gió lùa những mùi tanh hôi lan đi khắp mọi nơi...

Vietkiem.com